

ДУШАТА НА ЕЛХАТА

Въ тиха борова гора, на зелена поляна, растяха много елхи. Между тях имаше една млада елхичка. Тя беше много, много хубава, нѣжна и стройна. Слънцето я топлѣше съ своитѣ горещи лъчи, дъждътъ я обливаше съ прохладнитѣ си струи, а тя растѣше, зеленѣеше се за своя радост и за радост на старитѣ голѣми елхи.

Еднажъ, презъ лѣтото, въ гората дойдоха деца. Тѣ весело заиграха на полянката, а като се поизмориха седнаха до майка си.

— Мамо! Погледни каква красива и зелена елхичка! — каза Владко — бледно и слабичко момченце съ голѣми черни очи.

— Ехъ, да имаме такава елхичка на Коледа... колко хубаво ще я украсимъ! — извика радостно пълничката Лила, на която бузичкитѣ бѣха зачервени като розички.

На тръгване децата весело извикаха:

— До виждане, елхичке, до виждане... Ела ни на гости въ града!

Зарадвана отъ нѣжнитѣ думи на децата, младата елхичка се обърна къмъ майка си, по старата елха, която растѣше надъ нея и я попита:

— Мамо, за какво говорятъ децата?

Старата елха отговори:

— Людетѣ иматъ обичай на праздни-

ка Рождество Христово да внасятъ въ къщитѣ си елхички, да ги украсяватъ и освѣтяватъ съ свѣщички. Това е за децата голѣма радостъ.

— Ахъ! Навѣрно, това е чудесно! — извика радостно младата елхичка. Какъ ми се иска да бѣда въ града между тия славни деца!

— Да, но която отъ насъ отиде въ града, не се връща вече, — промълви тихо старата елха и нѣжно, като съ майчини рѣце, помилва съ клонитѣ си младата елхичка.

ЛѣТОТО мина. Настѣпи сурова зима. Людетѣ не отиваха вече въ гората. Тѣ се страхуваха отъ студа и голѣмитѣ снѣжни прѣспи. Но елхитѣ си живѣеха и презъ зимата. Тѣ не се бояха отъ студения снѣженъ вѣгъръ. Дѣдо Мразъ украсяваше тѣхнитѣ клончета съ пухкави снѣжинки, а зимното студено слънце ги огрѣваше и тѣ блѣстѣха, обси-пани сякашъ съ свѣтли искрици, като елмазчета. Въ гората бѣше тихо, тихо...

Срѣдъ зимата, неочаквано, дойдоха дървари съ брадви. Тѣ отсѣкоха много елхички и между тяхъ — и нашата малка хубава елхичка.

